

Mano sustojimas Didžiąją Savaitę

Daugelis mūsų Velykoms ruošiamės visą gavėnią ir ypač Didžiąją savaitę. Taipogi, šiandien, daugelis tam nebeturime laiko. Greitai įpuolame į linksmos šventės glėbį, nevargindami savęs apmąstymais apie jos laukimo prasmę, ir galbūt todėl po švenčių jaučiamės pavargę ir tušti.

Didžioji savaitė yra tinkamas metas atsinaujinti sutinkant gyvąjį Kristų jo Žodyje, sakramentuose ir kitame asmenyje.

Taigi Didįjį Pirmadienį galime pradėti atgailos aktu į kurį galime pakviesti šventąjį Petrą. Morkaus 14 skyriuje, 66-67 eilutėse, Petro asmenyje pažinkime save. „... aplinkiniai sakė Petriui: „Tu tikrai vienas iš jų; juk tu galilėjietis. „Tada jis šoko prisiekinėti ir dievagotis: „Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate. „Tai liūdniausias Petro gyvenimo įvykis. Jis, viską palikęs, kad sektų mūsų Viešpačiu, ir gavęs tiek meilės įrodymų, dabar kategoriškai Jo išsigina. Per silpnumą, leidžsis užvaldomas baimės ir žmonių nuomonės, Petras atsižada ir išduoda Jėzų; „Aš nepažįstu šito žmogaus.“ Kiekvienas šitą išdavystę gerai pažįstame. Ši nuodėmė mumyse veda mus į piktumą ir nenorą sutikti Jėzaus žvilgsnio. Bet šventas Petras rodo mums atgailos pavyzdį: Viešpats vedamas per kiemą atsigrėžė ir pažvelgė į Petrą (Lk 22, 61). Jų žvilgsniai susidūrė; Jėzus deda savo atlaidų ir drąsinančių žvilgsnį ant gilios Petro kaltės žaizdos. Petras pravirko, meilė pakeitė širdgėlą ir Petras nenupuolė į nevirtį. Atgailavimas sielai teikia ypatingos stiprybės, gražina viltį ir padaro mus pajėgius pamiršti save ir atsiduoti Jėzaus guodžiančiai meilei.

Didžiąją savaitę gyvenkime prokuratoriaus Poncijaus Piloto rezidencijoje. „Žmogaus Sūnus bus atiduotas pagoniams, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas. ... nuplaks Jį ir nužudys...“ (Lk 18,32) Viešpats ėjo surištomis rankomis, smūgių ir spjūvių subjaurotu veidu, juodavo mėlynės ir kraujo krešuliai ant skruostų. Pilotas išėjo laukan, nes žydai nėjo vidun į pretorijų, kad nesusiteptų ir galėtų valgyti Velykų Avinėlį. Šv. Augustinas šaukia: „o bedieviškas aklumas.“ Iš tikro skausmingas momentas, teisi žmogų, bet laikaisi tradicijos – nesusitepti.

Jėzus stovėjo Piloto akivaizdoje romus ir ramybę turintis savyje. Pilotas paklausė: „Ar tu esi žydų karalius? Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Vadinasi, tu esi karalius? Jėzus atsakė: Tu pasakei, kad aš esu karalius“. (Jn 18, 33-37) Pilotas manydamas, kad numalšins žydų neapykantą, ėmė ir nuplaskino Jėzų. Kodėl Pilotas norėjo išlaisvinti Jėzų? Ką matė Pilotas Jėzaus žvilgsnyje? Ir ką atpažino? „Štai išvedu Jį jums, kad žinotumėte, jog nerandu Jame jokios kaltės. ... Štai žmogus. „(Jn 19, 4-5) Per Piloto asmenį žvelkime į Jėzų; Viešpats dėl patyčių apvilktas purpurine skraiste, erškėčių vainiku, kurio spygliai susmigę į galvą, po šia tragiška išvaizda Pilotas mato karalių – Karaliaus didybę, kuriam visa kūrinija priklauso, kurio Karalystė yra tiesos ir gyvybės, šventumo ir malonės, teisingumo ir meilės Karalystė. Ar atpažįstu Karaliaus didybę Jėzuje? Kodėl Pilotas atpažinęs, dėjo pastangas Jį išgelbėti, bet pasidavė miniai: „Mes nenorime, kad šitas mus valdytų. „(Lk 19,14)

Tuomet Pilotas paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti, - glaustai sakoma šventojo Mato Evangelijoje.

Kelyje į Golgotą, visi pamato, kad Jėzus per silpnas ant savo pečių nešti kryžių. Atsitiktinai ėjusį pro šalį, Simoną Kirėnietį, priverčia padėti Jėzui nešti kryžių. Simonas Kirėnietis pažino Jėzų per Kryžių. Kartais Kryžius iškyla ir mums jo neieškant, o einant tiesiog namo, kaip Simonui Kirėnietis. Klausime savęs, kaip išveriu prieštaravimus, skausmą, nepatogumą kai pakeliui namo sutinku Kryžių? Kaip Kirėnietis nešė Kryžių? Jį vilko? Ar žvelgdamas į Jėzų priėmė?

Didžioji savaitė - ar tai liūdnas metas? Taip, iš dalies taip, liūdnokas. Bet jis yra ir šviesus.

Tai ypatingo susikaupimo dienos. Nes ir pats Jėzus Didžiąją savaitę buvo nutilęs, nuščiuvęs. Ir mes, jeigu vienijamės su Juo, negalime tuo metu džiūgauti. kažkas yra gerai pasakęs: „Ar mes šokame prie tėvo ar motinos karsto?“. Taip ir prie Jėzaus karsto Didįjį Penktadienį ar Didįjį Šeštadienį mes nuščiūvame, nutylame, išgyvename Jo mirtį – visa Bažnyčia tai išgyvena. Pasaulis gal būt to nepaiso, jis gyvena savo ritmu, o mes, krikščionys, po truputėlį vis artėjame prie Velykų slėpinio. Dievo Žodis kviečia atgailai, atsivertimui; visas Gavėnios metas yra artėjimas prie Kryžiaus, nes jo papėdėje mes išgyvename savo nuodėmingumą ir kuo labiau artėjame prie Kryžiaus, tuo labiau junti skausmą dėl savo nuodėmės. Po kryžiumi, kai Jėzus mirė, šimtininkas pagonis išpažino, kad „Šitas buvo Dievo Sūnus“, ir visi, kaip paminėta Luko Evangelijoje, ėjo nuo kryžiaus mušdamiesi į krūtinę. Nes jie pajuto Jo gailestingumą – Nekaltojo, kabančio ant Kryžiaus, artumoje, jie išgyveno savo nuodėmingumą.

Mes irgi – kuo labiau įsimąstome, tuo labiau išgyvename savo nuodėmingumą – tuo labiau išvelgiame Gavėnios prasmę. Apaštalas Tomas taip lengvabūdiškai pasakė – „Eikime ir mes numirti su Juo“. Bet ar esame pajėgūs numirti su Juo? Ir taip – pajėgūs, ir taip – nepajėgūs. Gal numirštame ne visai, bet numirštame labiau, negu pernai. Nes tu ir aš buvome brangiai nupirkti.

„ Iš tiesų esate brangiai nupirkti. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu!“ (1 Kor 6,20)